

Sygn. akt

III AUa 747/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 listopada 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Urszula Kocylowska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **13 listopada 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **6 maja 2013 r.** sygn. akt **IV U 1928/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 747/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 listopada 2013r.

Decyzją z dnia 5 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy A. C. prawa do emerytury, dochodzonego wnioskiem z dnia 22 października 2012

r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 184 w związku z art. 32 w/w ustawy, a także § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia dwóch koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia. Nie ukończył bowiem jeszcze 60 roku życia, jak również nie dowiódł wymaganego 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. W tym ostatnim przypadku naprowadzone zostało, że nie uwzględniony został wykazywany przez wnioskodawcę świadectwami wykonywania pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia w Wytwórni (...) w M. od 1 listopada 1970r. do 31 grudnia 1984r. na stanowisku ślusarza i w Zakładzie (...) S.A. w D. od 3 stycznia 1985r. do 1 marca 1986r. na stanowisku pomocnika spawacza, ponieważ podane stanowiska nie zostały powołane ściśle według zarządzeń resortowych, niezależnie od tego, że w ogólnych świadectwach pracy z w/w okresów zatrudnienia wskazano inne stanowiska pracy wnioskodawcy.

Wnioskodawca A. C. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie. W odwołaniu

z dnia 15 listopada 2012 r. ,wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez potwierdzenie jego uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego w lapidarny sposób zarzucił, że decyzja ZUS jest dla niego krzywdząca. Już

w dalszym toku postępowania odwołujący wskazywał na dowodowy osobowy z zeznań świadków mające potwierdzić, że w okresach zatrudnienia tak w Wytwórni (...) w M. jak i w Zakładzie (...) S.A. w D. ,wykonywał pracę w warunkach szczególnych

(co łącznie stanowić miało o wykonywaniu tego kwalifikowanego zatrudnienia w wymiarze przenoszącym wymagane lat 15).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 listopada 2012r., pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy z tych samych względów ,które przywołane zostały w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu odwołania A. C., wyrokiem z dnia 6 maja 2013r. (sygn. akt IV U 1928/12) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS , przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury począwszy od dnia 9 listopada 2012r., przy jednoczesnym ustaleniu braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Na podstawie zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że A. C. ur. (...) - pobierający od dnia 13 kwietnia 2012r. stałą rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy - wystąpił w dniu 22 października 2012r. do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, wykazując na dzień 1 stycznia 1999r. ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze wynoszącym 29 lat 1 miesiąc i 9 dni. Do wniosku emerytalnego wnioskodawca załączył m.in. dwa świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez Wytwórnę (...) S.A. w M. , obejmujące okres do 1 listopada 1970r. do 31 grudnia 1984r. ze wskazaniem na stanowisko ślusarza, przy określeniu tych prac jako wykonywanych przy produkcji wtryskiwaczy do silników spalinowych ,z ich przyporządkowaniem do tych wymienionych w Dziale XIV poz.14 pkt.2 zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa

i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG.1985.1.1) , i Zakład (...) S.A. w D. , obejmujące okres od 3 stycznia 1985r. do 1 marca 1986r. ze wskazaniem na stanowisko pomocnika spawacza –prace przy spawaniu ,z ich przyporządkowaniem do prac wymienionych zarówno w Dziale XIV poz.12 Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) jak i Dziale XIV poz.12 pkt 1 zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki

Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW.1988.2.4). W efekcie powyższego wystąpienia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wydał - zaskarżoną w niniejszym postępowaniu - decyzję z dnia 5 listopada 2012 r. odmawiającą A. C. prawa do emerytury, przy zakwestionowaniu wyżej wskazanych świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jako sprzecznych z treścią ogólnych świadectw pracy

w zakresie wskazania zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisk pracy, jak i nie dokonujących ścisłego przyporządkowania prac do tych wskazanych w przepisach zarządzeń resortowych. Opierając się następnie na zeznaniach świadków: F. W., R. W., S. T., Z. G. - współpracowników odwołującego ze spornych okresów zatrudnienia, jak również na zeznaniach samego zainteresowanego (przy przyjęciu pełnej wiarygodności wszystkich tych zeznań, z uwagi na ich logiczność i spójność), a także mając na względzie zawartość akt osobowych wnioskodawcy, Sąd I instancji ustalił, że A. C. niezależnie od różnie określanych w jego angażach stanowisk pracy, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - począwszy od dnia 1 listopada 1970 r. do 31 grudnia 1984 r. - wykonywał pracę przy produkcji wtryskiwaczy w (...) M. (okres 14 lat i 2 miesięcy), zaś w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) od 3 stycznia 1985 r. do 1 marca 1986 r. (okres 1 roku i 2 miesięcy), prace przy spawaniu, co uzasadnia przyporządkowanie tych prac do tych wymienionych w Dziale XIV poz. 14

i poz. 12 Wykazu A Załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Wyrażając powyższy pogląd, Sąd I instancji z jednej strony podkreślił, że dla kwalifikacji spornych okresów zatrudnienia jako pracy w warunkach szczególnych (w łącznym wymiarze 15 lat i 4 miesięcy) nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez odwołującego stanowiska, a tylko i wyłącznie rodzaj powierzonej mu pracy i sposób jej wykonywania (tu przy wskazaniu na mający potwierdzać ten pogląd wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r. II UK 337/03 OSNP 2004/22/392), z drugiej zaś - przy wskazaniu na powołane wyżej dowody osobowe, że wnioskodawca w obu tych spornych okresach zatrudnienia wykonywał pracę w bezpośrednim narażeniu na czynniki szkodliwe dla zdrowia, przy montażu części wtryskiwacza w kontakcie z cieczami ropopochodnymi, a z kolei jako pomocnik spawacza zajmując się ustawianiem elementów do spawania, przytrzymując następnie materiały w trakcie spawania, które końcowo oczyszczał i szlifował, brał udział w całym tym procesie stanowiąc określony element ciągu technologicznego umożliwiający osiągnięcie produktu finalnego, co uzasadnia przyjęcie, iż były to prace przy spawaniu w rozumieniu tych wyżej wskazanych, a wymienionych pod poz. 12 Działu XIV Wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (w tym wypadku przy powołaniu reprezentującego podobny pogląd wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012 r. III AUa 103/12 LEX nr 1136102). W świetle zaś powyższego ustalenia o legitymowaniu się przez A. C. ponad 15-sto letnim okresem pracy w warunkach szczególnych - przy jednoczesnym odnotowaniu, iż dniem 8 listopada 2012 r. wnioskodawca ukończył 60 rok życia - Sąd Okręgowy w Rzeszowie dokonując oceny prawej sprawy, uznał żądane odwołania za w pełni zasadne. Wskazując bowiem na treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) Sąd I instancji stwierdził, że wbrew stanowisku ZUS, z chwilą osiągnięcia przez A. C. obniżonego wieku emerytalnego spełnił on wszystkie przewidziane w tym przepisie przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia. W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 2 kpc. Jednocześnie Sąd Okręgowy, przywołując art. 118 ust. 1 i ust. 1a wyżej powołanej ustawy emerytalno - rentowej uznał, iż to dopiero wyniki postępowania sądowego pozwoliły na przesądzenie spornej kwestii legitymowania się przez wnioskodawcę 15-sto letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, stąd brak podstaw do przypisania organowi rentowemu odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 6 maja 2013r. zaskarżony został przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.. W apelacji z dnia 3 czerwca 2013 r. (v. k. 50-51) ,pozwanego organ rentowy zarzucając naruszenie zarówno przepisów prawa procesowego (tu art. 227 kpc w związku z art. 278 kpc, przez nieprzeprowadzenie z urzędu przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego do spraw organizacji i zarządzania przemysłem , co w konsekwencji nie pozwala na wszechstronną i jednoznaczną ocenę pracy wnioskodawcy w spornych okresach

zatrudnienia), jak i prawa materialnego – w tym wypadku art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), w związku § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż wnioskodawca w okresach spornego zatrudnienia wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w warunkach szczególnych – a wszystko to razem stanowić miało o nierozpoznaniu przez Sąd I instancji istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 kpc – wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie. W krótkim uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, skarżący - opisując przebieg i wyniki postępowania sądowego - podnosił, że

z jednej strony zakwalifikowanie pracy wnioskodawcy przy montażu wtryskiwaczy do tych wymienionych pod poz. 14 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, było nieuprawnione choćby z tego względu, że pod tą pozycją wskazano wyłącznie na prace przy naprawie wtryskiwaczy (w konsekwencji zdaniem apelującego powyższe wymagało przesądzenia w drodze dowodu z opinii biegłego), a z kolei praca odwołującego na stanowisku pomocnika spawacza miała charakter pomocniczy i odbywała się wyłącznie w bezpośrednim sąsiedztwie stanowiska spawalniczego, co wyklucza uznanie jej za prace przy spawaniu w rozumieniu tych wymienionych pod poz. 12 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wnioskodawca A. C. wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego (v. e-protokół 00:09:40 oświadczenie wnioskodawcy złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. zważył, co następuje;

Wniesiony przez pozwanego organ rentowy środek zaskarżenia nie może odnieść pożądanego skutku, w szczególności w świetle wyników uzupełnionego przez Sąd w trybie art. 382 kpc postępowania dowodowego tj. przeprowadzonego w postępowaniu apelacyjnym dowodu z akt III U 770/11 Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (w tym w szczególności treści składanych na użytek tego postępowania zeznań świadków i odwołującej co do warunków wykonywania pracy przy montażu wtryskiwaczy w (...) M., jak również przyjętej przez pracodawcę praktyki wystawiania dla zatrudnionych przy tego rodzaju pracach świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych).

Przede wszystkim jednak już na wstępie z całą mocą odrzucić należy – niczym nieuzasadniony, a nadto pozostający w jaskrawej sprzeczności z podniesionymi zarzutami apelacji – pogląd skarżącego o nierozpoznaniu przez Sąd I instancji istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 kpc. Przewidziany bowiem w tym przepisie tak określony przypadek, w świetle dominujących zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie poglądów, występuje wyłącznie w sytuacji, gdy Sąd I instancji nie orzekł w ogóle o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu (w tym więc wypadku odwołania), albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego, co zachodzi np. w sytuacji oddalenia powództwa z uwagi na przyjęcie przedawnienia roszczenia, prekluzji, lub braku legitymacji procesowej strony, której Sąd II instancji nie podziela (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r. II CKN 897/97 OSNC 1999/1/22 czy z dnia 14 maja 2002 r. V CKN 357/00 LEX nr 55513). Taka zaś sytuacja w żadnym razie nie występuje w okolicznościach przedmiotowej sprawy, a apelujący podnosząc omawiany zarzut odnosi go w istocie do naprowadzanych wad postępowania mających prowadzić do niewyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych do rozstrzygnięcia sprawy, co w żadnym razie nie jest równoznaczne z nierozpoznaniem jej istoty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1990 r. II UKN 589/98 OSNP 2000/12/483).

Z kolei w świetle przebiegu postępowania przed Sądem I instancji, odzwierciedlającym zupełną bezczynność procesową organu rentowego, przy obowiązującej w aktualnym modelu procedowania pełnej kontrydiktoryjności, mając nadto na względzie, że co do zasady ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach należy do

obowiązku Sądu, nie wymagając wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2009 r. I UK 201/08 LEX nr 738338, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2013 r. III AUa 203/13 LEX nr 1369194), absurdalnym się staje kolejny zarzut skarżącego nie przeprowadzenia, przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z opinii biegłego do spraw organizacji i zarządzania przemysłem dla przesądzenia tej kwestii. Pokreślić też w tym miejscu wypadnie, że z treści apelacji nie wynika aby pozwany organ rentowy zarzucał błędność ustaleń Sądu I instancji, tak co do rodzaju faktycznie wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornych okresach zatrudnienia jak i sposobu jej wykonywania. Powyższe zaś w świetle ugruntowanego poglądu o jedynie z tych względu przesądzających kryteria kwalifikowanego zatrudnienia, bez względu na formalną nazwę stanowiska pracy (na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji, i tu dodatkowo wskazać należy na potwierdzający ten pogląd wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca

2009 r. I PK 194/08 OSNP 2010/23-24/281) ma zasadnicze w sprawie znaczenie. Po pierwsze bowiem -gdy idzie o zatrudnienie A. C. w okresie od 3 stycznia 1985 r. do 1 marca 1986 r. w Zakładach (...) w D. - potwierdza to prawidłowość ustalenia Sądu Okręgowego o pracy wnioskodawcy świadczonej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomocnika spawacza, który nie tylko, jak to podnosi organ rentowy w apelacji (przywołując nieprzystający do okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r. I UK 192/07 OSNP 2009/5-6/79) wykonywał prace w bezpośrednim sąsiedztwie spawacza, ale który współdziałał z nim ściśle w całym procesie spawania, stanowiąc tym samym element ciągu technologicznego umożliwiający osiągnięcie efektu finalnego. Jest to o tyle istotne, że daje pełne podstawy – tak jak uczynił to Sąd I instancji - do zakwalifikowania tych prac do „prac przy spawaniu” w rozumieniu tych wymienionych pod poz. 12 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (tak też w uzasadnieniach wyroków Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10 LEX nr 950426, czy Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 grudnia 2012 r. III AUa 1192/12 LEX Nr 1240032 odnoszących się wprost do prac na stanowisku pomocnika spawacza). Z kolei gdy idzie o drugi sporny okres zatrudnienia A. C. w (...) M. w M. od 1 listopada 1970 r. do 31 grudnia 1984 r., to nie podważone skutecznie przez skarżącego ustalenia faktycznie Sądu I instancji stanowiły o wykonywaniu przez wnioskodawcę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prac przy montażu wtryskiwaczy do produkowanych w zakładzie silników wysokoprężnych, w narażeniu na czynniki szkodliwe m.in. z uwagi na kontakt z cieczami ropopochodnymi. Co prawda Sąd Okręgowy w Rzeszowie, w ślad za dosłownym brzmieniem świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, zakwalifikował prace te jako przy produkcji wtryskiwaczy przy ich przyporządkowaniu do tych wymienionych pod poz. 14 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), gdzie określa się je jako prace przy naprawie pomp wtryskowych, bez właściwego uzasadnienia braku podstaw do czynienia rozróżnienia pomiędzy obiema tymi czynnościami, nie mniej jednak - tak jak podniesiono to na wstępie, Sąd II instancji - mając na względzie wyniki dodatkowo przeprowadzonego postępowania dowodowego –jest w stanie konwalidować to formalne uchybienie Sądu I instancji. I tak przede wszystkim podkreślić należy, że w znanej tu. Sądowi z urzędu sprawie o sygn. akt III U 770/11 Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, z odwołania T. H. od decyzji ZUS odmawiającej prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, przy tożsamym jak w przypadku wnioskodawcy spornym okresie zatrudnienia w (...) M. na wydziale na którym zajmowano się wtryskiwaczami, w tym zarówno naprawą starych jak i –jak toto ujmowano -regeneracją nowych, zgodne zeznania świadków H. Ł., S. P., J. B., czy samej odwołującej potwierdzały, przyjęte przez Sąd I instancji w tamtym postępowaniu ustalenie, o tożsamości wszystkich tych prac gdy idzie o podstawową w zakresie narażenia na szkodniki szkodliwe czynność związaną z samym montażem wtryskiwacza (czy nowego przygotowywanego do montażu w silniku, czy też starego naprawianego) którego części musiały być uprzednio umyte w cieczach ropopochodnych. Co więcej wyniki tamtego postępowania wykazały, że sam pracodawca wydawał wszystkim zatrudnionym zarówno przy montażu nowych jak i naprawie starych wtryskiwaczy (przy czym naprawa starych stanowiła w każdym przypadku jedynie marginalną część pracy zatrudnionych) świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych (pracownicy ci pobierali także w okresie zatrudnienia – podobnie zresztą jak wnioskodawca A. C. – tzw. dodatek szkodliwy) używając zamiennie w tych dokumentach określeń: prace przy regeneracji wtryskiwaczy, prace przy produkcji wtryskiwaczy, czy w końcu prace przy montażu wtryskiwaczy, zaś tam gdzie użyto ściśle określenia przewidzianego pod poz. 14 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. organ rentowy przyznawał prawo do emerytury (tak też było np. w przypadku

świadka H. Ł.). Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając zaś wyżej wskazaną sprawę z odwołania T. H. ,wyrokiem z dnia 23 maj 2012 r. sygn. akt III AUa 304/12 potwierdził jej prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, podkreślając, że przemawia za tym podniesiona wyżej tożsamość czynności związanych z montażem nowego wtryskiwacza do silnika wysokoprężnego jak też z jego montażem po naprawie – w tym samym stopniu narażających na czynniki szkodliwe dla zdrowia przez kontakt z cieczami ropopochodnymi (a bliżej na ten temat przy dokładnym opisie tych czynności na stronie www. (...)) w aspekcie o ratione legis przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), opierających się na założeniu, że praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia sprawności organizmu uzasadniając prawo do wcześniejszej emerytury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca

2011 r. III UK 3/11 LEX nr 966816). Powyższy pogląd staje się więc również aktualny w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy z odwołania A. C., co w konsekwencji stanowi potwierdzenie prawidłowości oceny Sądu I instancji charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę także w drugim ze spornych okresów pracy, jako pracy w warunkach szczególnych, przy jej podporządkowaniu do prac wymienionych pod poz.14 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów - dzieląc w zupełności konstatację Sądu I instancji o legitymowaniu się przez A. C. wymaganym okresem 15-stu lat pracy w warunkach szczególnych, przy jednoczesnym bezspornym spełnieniu przez wnioskodawcę wszystkich pozostałych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego ,przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) – na podstawie art. 385 kpc orzeczono o oddaleniu apelacji organu rentowego.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)